

FOROG A KÖR.

Sikok közé zárt élet ez:
nyíló fény itt nem éledez,
csak árny van itt, sok szürke kép,
a láb sután vak ürbe lép,
kimért ütemre jár a vér,
a jókedv mindjárt gátat ér,
csak leng a kar, csak lóg a kéz,
a szem kopott sarkokba néz,
jöhet szó, százezernyi dal,
a fülbe új hang nem rivall,
falak közé zárt élet ez:
friss szellő itt nem éledez,
kémények, házak, szögletek
eltűnnek és felötlenek,
száz arc, egy sorba forrva mind,
közömbösen s unottan int,
egyforma itt a jó, a rossz
és egyre megy: szorozz vagy ossz,
a vágy csak szenvedést talál,
tengés a lét, jaj és halál,
deszkák közé zárt élet ez:
szív és kedv itt nem éledez.

Jó volna ájultan, vakon
kiszállni ajtón, ablakon,
itt hagyni sirt, közönyt, telet,
fény lenni árny és könny felett,
repülni csendben, nesztelen
a felhőkön túl messze fenn,
fürödni kéjesen megint
a rózsaszín éterbe kint,
suhanni méla tájakon,
hová varázsuk bája von,
hajnalt érezni, frissítőt,
lombot, virágot, friss időt,
szellőt, hogy csókkal fojtogat,
rétet, vidámat, boldogát,
halvány nyirerdőt, kék tavat,
vítükröt nyájas ég alatt,
kerek határt, szüz végtelent,
örök derüt az égbe fent,
már csak békét óhajtani,
repsve fölsóhajtani:
légy áldott, csendes, égi táj,
gyógyíts, — mert még a régi fáj.

Bardócz Arpád.